

IN A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK VERSCHENEN REEDS

Drie maanden onder de sneeuw. — Sint-Gregoriusdag op school. — De heks uit de Duinen. — Zwarte Ko. — Aan de Molenbeek. — Een moedig meisje. — Karel Cogge. — Het Wonderlijk gezelschap. — De jonge Vluchteling. — De Mechelsche Toren en Jef Denijn. — Het Kermismeisje. — Willem Tell. — Beter een lap dan een scheur. — Harten van Goud. — Het verdronken land van Saaftinge. — De Fee van den Kluisberg. — De Zinneloozen te Gheel. — De hut op de Heide. — Hugo Verriest. — De Klok van Stuyvekenskerke. — De Landlooper. — En toch Feest. — Sinterklaas in 't Veerhuis. — Grapjes. — De Vriezeman. — Verdwaald en terecht. — De Jongens van West-Roozebeke. — De Jongens van den Waterkant. — De kleine Smokkelaar (De Cort). — De Verdronken Stad. — Nog Grapjes. — Het Weesje van Brugge. — Plezierige Vacantie. — De gestoorde Reis. — Het kindje van de Zee. — In de Moeren. — De Bezembinders van Kleit. — De vlucht in een koffer. — De man in den toren. — Spreekwoorden en verhalen. — De Gierigaard. — Schoone daen. — De Veerman van 't Zwin. — Het Grafje in de Duinen. — Verhalen. — Zonder Ouders. — Brugge en Omgeving. — Eerlijk duurt 't langst. — De Kleine Verspieder. — Weer thuis (Van Kalken). — Een Lastig Geschenk. — Broederliefde. — Kerstfeest in Vlaanderen. — Arme Bedelares (De Cort). — De Verloren Zoon. — In 't bosch van Houthulst. — Nog Gered (B. Hans). — Uit de oude Doos. — Dokter Jenner en Jenny (J. G. Ten Heuvel). — Moeder Eyer. — Strege Winters. — De Wees in Londen. — Sinterklaas op de Heide. — De kinderen van den Zeeloods. — Bij de Boschkerels. — De kinderen van den Smokkelaar. — De Paaschklokken. — De Landverhuizers. — Leeuwetje van Damme. — Van alles wat. — Nieuwsgierig Aagje. — De Moedige Kermisjongen (Carmen Maerten). — Trouwe Vriendschap. — Wie wel doet wel ontmoet. — Aan de Kust. — Het Bultje. — De Pastoor van Lapscheure. — Samen uit. — De Verras-sing van Oudenaarde. — Kwaad voor Goed. — Een pak van 't Hart. — Vaderlandsche Verhalen. — In de Hooge Venen. — Naastenliefde. — Hoogmoed komt voor den val. — De overwintering op Nova-Zembla. — Uit onze geschiedenis. — Willem's verbeteringsschool (B. Hans). — Hoe Sinterklaas hielp. — In grooten Nood (Annie Hans). — Kerstmis aan Zee. — Onverwacht Bezoek. — De Jonge Bosch-wachter. — Het Spook. — De twee Weesjes (Annie Hans). — De oude Redder (B. Hans). — De Zwarte Straf.

Richt U voor Kinderbibliotheek tot

A. HANS-VAN DER MEULEN, Kontich

Alle deeltjes nog verkrijgbaar aan 0.50 fr. Abonnement 6,50 fr.
per 3 maanden. — Elke week een boekje.

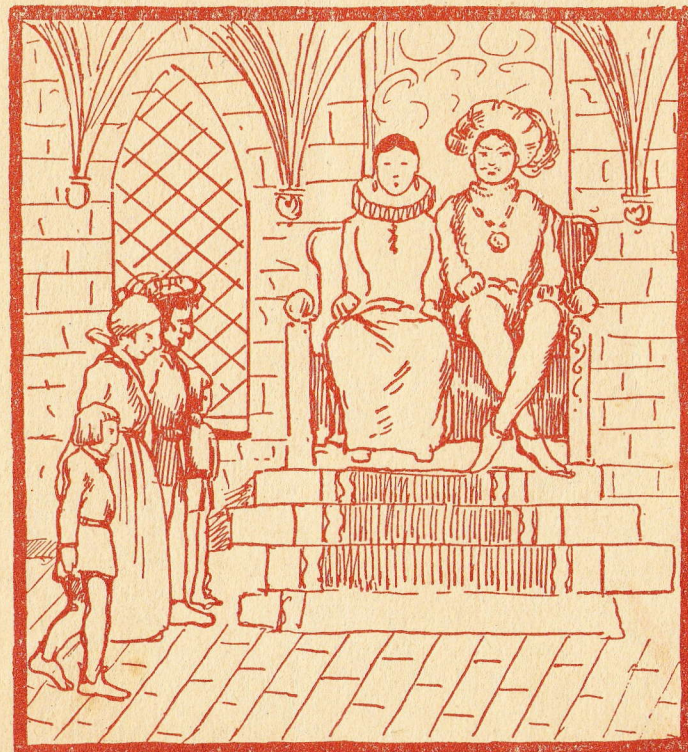
Voor katalogus-Romans, tot B. H. HANS,
Huis Guido Gezelle, Kontich.

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK.

Het Honderdste Nummer.

A. HANS

VERTELLINGEN

Uitgave A. HANS-VAN DER MEULEN, Contich.

VERTELLINGEN.

JAN DE DORSCHER

't Is al heel lang geleden, wat ik nu vertel... Op een herfstavond kwam een werkman moe en mat thuis ; hij had den ganschen dag graan staan dorschen in de schuur van een boer te Sijssseele, een dorp bij Brugge. Hij zette zijn dorschvlegel in den hoek en zei :

— Livina... geef me eten en dan ga ik slapen... Ik ben in langen tijd zoo moe niet geweest als nu.

— Werken tot we er bij neer vallen, dat is ons lot, sprak de vrouw... Ik heb slecht nieuws, Jan.

— Slechts nieuws ? Kobus of Frans is toch niet ziek...

— God lof, neen... Onze jongens liggen al rustig te slapen... Maar de rentmeester van den baron is geweest...

— Om de pacht van ons stukje land op te slaan ? vroeg Jan angstig.

— Erger... We zijn dat stukje kwijt. Hij heeft het verhuurd aan Krelis...

— Aan dien rijken boer ! Heeft Krelis nog geen akkers genoeg ?

— Het water wil altijd naar de zee... En Kre-

lis is een inhalige man... Nooit heeft hij genoeg... Hij gunt ons niet dat beetje land, waar we erwten en boonen en wat graan winnen.

— En dat alles zullen we nu moeten koopen ! riep Jan uit. De armoede staat voor de deur. Ik werk met mijn dorschvlegel zoo hard ik kan... Ik ga van de eene hoeve naar de andere. En op andere tijden zaai en wiede ik hooi, en maai ik, vel ik boomen voor den baron, maar zonder dat stukje land, kan ik niet al mijn zwoegen niet genoeg verdienen om rond te komen.

— Hoeveel dagen moet ge ook kosteloos werken voor den baron !

— Ja... Ware ik maar geheel een vrij man ! De heeren tellen ons niet... Ze zeggen, dat we maar geboren zijn om te werken... De nieuwe graaf zou dat veranderen, zeiden de menschen, maar we merken er weinig van !

— Ik heb den rentmeester gesoebat en gesmeekt om toch dat brokje land te mogen behouden, maar 't gaf allemaal niets. Hij lachte me nog uit, verhaalde de vrouw.

— Wat geeft hij om ons ! Bij Krelis is hij vriend in den huize, smult en drinkt hij, en in ruil daarvoor krijgt die inhalige boer allerlei voordeelen. Wij moeten maar voort klawieren in ellende !

Jan, de dorscher, ledigde zijn telloor pap en verorberde een stuk roggebrood... Hij had be-

hoefte aan rust... Maar de slaap bleef lang uit. De arme man dacht over het leed, dat hem nu weer overkwam. Hij zou de voornaamste levensmiddelen zelf niet meer kunnen zaaien en oogsten. Al het vruchtbare land was aan boeren verpacht. Hij had toch een stukje kunnen bemachtigen, toen hij trouwde. En thans ontnam men het hem... Waar zou hij het geld halen, om graan, erwten en boonen te koopen ? Hij moest zooveel voor niets werken. Dat was in dien tijd het lot van menschen, die niet vrij of niet geheel vrij waren. Een kasteelheer eischte dikwijls hun diensten op. En overigens betaalden de boeren een klein loon.

Den volgenden morgen keerde Jan naar zijn arbeid terug. Dorschen maar weer en toch moest er armoe in zijn hut komen.

Toen Jan zich 's avonds naar huis begaf, hoorde hij in het bosch een vreeselijk geschreeuw. Dadelijk ging hij zien, wat dat beteekende. En hij schrok. Bij een boom stond een man, die zich met een kort zwaard verdedigde tegen vier roovers... Hij leunde tegen den stam, om in den rug beveiligd te zijn... Vreeselijk waren zijn slagen. Een der booswichten viel stervend neer. Een ander was al gewond. Maar de twee overigen, kerels als reuzen, zouden toch meester blijven, zoo meenden ze. De aangevallene hijgde reeds van vermoeyenis...

— Uw geld ! hoorde Jan een der schelmen roepen.

— Nooit ! antwoordde de man bij den boom. Liever sterf ik, dan me gewonnen te geven...

— Sterf dan ! schreeuwde de grootste van de boeven. En hij verhief een langen knuppel.

Maar plots kreeg hij van Jan zoo'n geweldigen slag met den dorschvlegel, dat hij zonder nog een kreet te slaken, neertuimelde en roerloos lag.

De vierde keek om, verschrok dan zoo hevig, dat hij de vlucht nam, en de gewonde volgde hem.

— Brave man, ge hebt mij het leven gered, zei de vreemdeling.

— Wat een geluk, dat ik juist bijtijds kwam, sprak de dorscher...

— Ja, God zij geprezen daarvoor. Ge hebt zeker ons geschreeuw gehoord ? Kent gij die kerels ?

— Neen, heer ! Het moeten deugnieten zijn van elders... Maar er loopt dikwijls gespuis rond.

De vreemdeling boog zich over de gevallenen.

— Ze zijn dood, zei hij.

— Ge hebt u dapper geweed koopman, her-
nam Jan. Maar één tegen vier is te veel...

— Ik had verstandiger gedaan mijn geld af te geven en zoo mijn leven te redden. Maar ik kan geen onrecht verdragen en daarom streed ik als een leeuw.

— Moet gij nog ver ?

— Naar Brugge... De avond heeft me verrast.

— 't Is nog een heel eind... Ik kan u een stroozak in mijn hut aanbieden... meer niet, maar ge zult er veilig zijn... Wie weet, welke ontmoetingen ge anders nog zoudt hebben.

— Wel, gaarne neem ik u gastvrijheid aan.

En de vreemdeling vergezeld Jan naar zijn hut, waar Livina met schrik het gebeurde vernam... Jan wiesch het bloed van zijn dorschvlegel en zette dezen kalm in den hoek.

De gast at smakelijk van de pap en het bijna zwarte brood. En dan hield hij een praatje met Jan.

Het gemoed van den dorscher schoot weer vol.

— Koopman, zei hij, ge kunt geen onrecht verdragen, en daarom verweerdet ge u. Maar er is onrecht, waartegen menschen als wij, zich niet kunnen verdedigen.

En Jan vertelde, hoe men hem zijn stukje land zou ontnemen en waarom dat armoê in huis moest brengen.

— Zoo, zoo, gebeuren er zulke onrechtvaardigheden in Vlaanderen ? vroeg de vreemdeling.

— In de steden weet men dat niet...

— 't Is waar... Maar ik kan u wellicht helpen. Ik ben geen koopman gelijk ge meent... Ik behoor tot het hof van Vlaanderens heer, van den graaf.

- Zoo, zoo ! Jager, misschien ?
- Wat meer !
- Opperjager zeker ?
- Nog wel iets hooger.
- Ja, wat dan ! De graaf moet zeer veel diena-
ren hebben in zijn paleis. Wij kennen dat zoo niet.
- Nu, 't is gelijk... Ik zal zien, wat ik voor u
kan doen. Kom morgen met uw vrouw naar het
paleis... Aan de poort zegt ge, dat ge Jan de dor-
scher zijt. Breng uw vlegel mee... Dan zal de
dienaar u gemakkelijk herkennen...

Jan krabte eens achter zijn oor.

— Naar 't paleis, zei hij. En als ze daar een
dompelaar als ik verjagen ?

— Dat gebeurt niet. Ge vertrouwt me toch...

— Natuurlijk heer ! Ge zijt misschien wel de
opperknecht. De baas van alle dienaren...

— Dat zou wel kunnen, hernam de gast la-
chend...

— Maar ik kan niet meekomen, beweerde Li-
vina. Ik moet op Kobus en Frans passen...

— Uw kinderen ? En hoe oud zijn ze ?

— Acht en zes jaar, heer...

— Maar neem hen ook mee. Ze zullen een lek-
keren koek krijgen...

De hutbewoners moesten beloven aan den
wensch van den vreemdeling te voldoen. Den
volgenden morgen vertrok deze al vroeg.

Na den middag gingen Jan, Livina en de kin-
deren naar Brugge. Ze waren toch nieuwsgierig
waarop deze reis zou uitdraaien.

— We zullen ons stukje land mogen behou-
den, verzekerde Jan. De graaf heeft meer te zeg-
gen dan de baron. En de opperknecht zal voor
ons ten beste bij den graaf spreken.

— Als hij 't maar niet vergeet ! vreesde Li-
vina. Wie weet, hoe erg we aan de poort van het
paleis uitgelachen worden.

— Ik geloof er niets van...

— En ik krijg een koek, zei Kobus telkens.

— Ik ook ! herhaalde Frans even trouw.

Jan beefde toch wat, toen ze gedrieën aan het
paleis verschenen. Maar dadelijk kwam er een
knecht op hen af en vroeg :

— Zijt gij Jan de dorscher ?

— Ja; heer, hier is mijn vlegel, stotterde de
man.

— Kom maar mee... alle drie... en wees niet
ongerust !

— Ge weet dus, dat ik den opperknecht een
handje toestak, om de roovers te verjagen.

— Ja... ja...

— 't Was gauw gedaan... En is de opperknecht
thuis ?

— Zeker ! Hij verwacht u...

— Zou hij al over mijn stukje land gespro-

hebben met den graaf ?

— Ge zult het hooren...

— Zwijgt toch, ge moet hier goede manieren hebben, fluisterde Livina haar man toe.

Ze moesten door gangen en kamers en 't blonk er van pracht...

— Ga binnen, zei de dienaar, een deur opendend...

Jan liet zijn vlegel tegen den muur staan en trippelde met Livina, Kobus en Frans in de zaal. De ouders verschrokken... Ze zagen op een troon een statigen heer en een schoone vrouwe. Beschaamd stond het viertal ter zijde en de dorscher noch Livina durfden opzien.

— Hoe is het Jan ? Zegt ge uw gravin en graaf geen goeden dag ? klonk het van den troon.

Toen hief Jan den blik op... Die stem kende hij.

— Mijnheer de opperknecht, stamelde hij, nog meer onthutst, nu zijn gast van den vorigen avond bemerkend.

— 't Is de graaf zelf, fluisterde Livina.

Jan zonk op de knieën.

— Vergiffenis ! smeekte hij.

— Vergiffenis... vroeg graaf Boudewijn...

En waarom ?

— Dat ik u den opperknecht noemde.

— Maar dat ben ik... Ja, ik wil de opperknecht zijn van mijn volk. Ik ben echter nog zoo kort

graaf. En ik weet te weinig. Om te zien hoe alles gaat en draait in Vlaanderen, loop ik veel rond, verkleed als koopman of boer. Dat deed ik ook

gisteren, toen ik door die roovers overvallen werd... En gij hebt mijn leven gered... Maar waar is uw vlegel ?

— In de gang, heer graaf...

— De gravin wil dien zien... En anderen begeren dat ook.

De graaf en de gravin daalden van den troon; een deur werd geopend en voorname heeren traden binnen en bogen voor Boudewijn en zijn gemalin.

— Onze baron is er ook, fluisterde Livina.

— Ja, vezelde Jan terug. Wat gaat dat allemaal worden?

Maar de graaf en de gravin lieten Jan, Livina en de kinderen voor den troon plaats nemen. Een knecht bracht den dorschvlegel binnen. En Boudewijn vertelde nu, wat er in het bosch was gebeurd.

— Jan, de dorscher, zei hij dan, ik wil u beloonen voor uw hulp. Te Male staat een hoeve met vijftig bunder land. Ik schenk u de vrijheid. Gij krijgt die hoeve van mij in leen. Ge behoeft me niets te betalen, doch ieder jaar komt ge naar het paleis den dorschvlegel toonen, waarmee ge uw graaf het leven reddet. Voortaan zijt ge niet meer Jan de Dorscher, maar boer Jan, omdat gij zoo flink op rooversgespuis hebt gedorscht.

De heeren juichten dit besluit toe. Ook de baron, wiens rentmeester Jan het stukje land ontneemen wilde, deed daaraan mee. Hij durfde wel niet anders.

— Heeren, sprak de graaf vervolgens, let goed op het gedrag uwer rentmeesters en dienaren. Ik zal niet dulden dat het volk verdrukt wordt. En werkt met mij mee om Vlaanderen van roovers te zuiveren. Vreedzame en vlijtige menschen als Jan en Livina moeten er rustig kunnen wonen.

Kobus en Frans kregen elk een grooten koek. En overgelukkig keerden de ouders met hun kinderen naar de hut terug. Eenige dagen later verscheen een dienaar van den graaf. Hij leidde den nieuwen boer en zijn gezin naar de hoeve te Male. Het was een flinke hofstede. En in den stal stonden drie melkkoeien en een os. In een hok knorren twee varkens. Op het hof kakelden hennen. In het wagenhuis waren karren, eggen, ploegen en ander gerief. De woning was bemeubeld en in het melkhuis vond Livina karn, boterland, emmers en alles wat er verder noodig was.

De graaf gaf dien vollen inspan ten geschenke. Zoo werd Jan de dorscher boer Jan.

De baron, zijn rentmeester en boer Krelis waren wel nijdig in hun hart. Maar ze durfden dat zelfs nog niet te toonen.

De dorschvlegel hing op de boerderij aan den muur. Nooit zou Jan dien gebruiken. Eens in 't jaar nam hij hem van den wand. Het was om er mee naar 't grafelijk paleis te gaan. En de straat, waarlangs hij dan Brugge binnentrok, heeft lan-

gen tijd de Vlegelstraat geheeten.

VERSTROOID

Professor Langemans was zeer geleerd. En altijd liep hij over geleerde onderwerpen te denken. Daardoor was hij zeer verstrooid. Eens, toen zijn vrouw uit was en de dienstmeid zich bij haar ouders bevond, moest professor Langemans zelf voor zijn avondmaal zorgen.

— Eet een lekker eitje, had zijn vrouw gezegd.

Ja, dat zou de professor doen. Hij moest op zijn zakuurwerk kijken... Vier minuten maar mocht 't ei in den waterketel liggen... Mijnheer Langemans stond wel een kwartier aan de kachel te peinzen over sterrenkunde. Eindelijk ontwaakte hij uit 't gedroom. En toen schrok hij toch. In zijn hand hield hij het ei, om daarop de vier minuten af te zien... en in den waterketel lag zijn zakuurwerk... Een dure vergissing...

Professor Langemans had meer van die grapjes. Eens riep hij ongeduldig zijn vrouw. Deze kwam naar zijn studeerkamer.

— Wat is er ? vroeg ze.

— Ik zoek al een half uur naar mijn bril... Waar heeft de meid hem toch gelegd ?

— Maar de bril staat op uw neus ! riep mevrouw uit...

En zoo was het...

Soms als hij naar de hoogeschool ging, moest de meid hem naloopen. Professor had vergeten zijn hoed op te zetten. Dan weer had hij nog zijn pantoffels aan.

Zekeren avond had hij voor studenten gesproken. En mijnheer Langemans was erg moe. Hij verlangde te gaan slapen. Hij huurde een koets.

— 't Adres, mijnheer ? vroeg de koetsier.

— Wat adres ? bromde de professor.

— Waar moet ik u heen rijden ?

— Naar bed...

— Ja, maar waar !

— Op mijn slaapkamer.

De koetsier, die den geleerden man niet kende, werd kwaad.

— Houdt ge me voor den gek ! riep hij...

Gelukkig merkte een student, wat er gebeurde. Hij reed mee en zorgde, dat mijnheer Langemans behoorlijk thuis kwam.

Eens logeerde de professor in een hotel van een vreemde stad. De bediende bracht hem naar zijn kamer.

— Dat is mijn kamer niet ? zei Langemans,

— Jawel, mijnheer...

— Waar zijn mijn boeken dan ?

— Uw boeken !

— En mijn schrijftafel...

— Maar dit is een slaapkamer...

— O, ja...

En Langemans herinnerde zich wat...

— 't Is goed, 't is goed, hernam hij.

De knecht liet hem alleen en meende, dat deze gast niet pluis in den bol was.

De professor docht aan de vergadering, die hij bijgewoond had. En intusschen ontkleedde hij zich om te gaan slapen. Hij legde zijn jas en broek in bed en ging zelf op een stoel zitten, over welke leuning hij zijn kleeren moest hangen. Wel een half uur mijmerde hij daar, eer hij zijn vergissing bemerkte...

Zulke verstrooidheid was vervelend voor mevrouw Langemans. Ze sprak er over met een dokter. En die gaf haar den raad de vacantie buiten door te brengen. De kalmte zou haar man goed doen. Mevrouw huurde dus een villa bij een klein dorp. Telkens was de professor in de war. Hij meende maar in de stad te vertoeven.

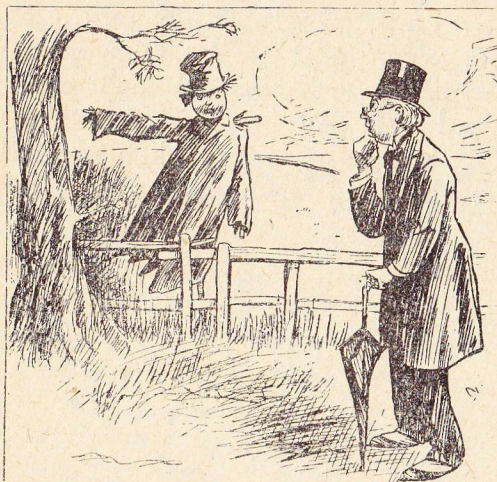
Op een middag kwam hij van een wandeling terug, Maar hij had den weg naar de villa vergeten.

— O, daar staat een mijnheer, die zal mij zeggen, hoe ik gaan moet, mompelde Langemans... Het is nog wel een verkeersagent, die aanwijst als de rijtuigen door mogen.

— Mijnheer, sprak hij, wilt gij zoo vriendelijk zijn, me mijn villa te toonen.

Hij kreeg geen antwoord.

— Mijnheer! riep hij luider... Ik moet naar mijn villa... Is het wel de weg, dien ge aanwijst? Maar daar is geen pad. Het is allemaal akkerland.

Hoe kom ik over het hek, waarachter ge staat?

Nog geen antwoord...

— Mijnheer, waarom zwijgt ge toch? Moogt ge niet spreken van uw overste? hernam Langemans.

Een boer kwam achter hem...

— Maar ge praat met een vogelverschrikker! riep hij lachend.

- Wat belieft...
- Dat is een hoed met een jas op een stok, legde de boer uit...
- Maar ik moet naar mijn villa...
- O, ge zijt die fel geleerde heer, waarvan ze zeggen dat hij zoo gek doet ! begreep de landbouwer nu... Kom maar mee, ik weet, waar ge zijn moet... en ik zal u thuis brengen...
- Zoo geleerd en toch zoo dom om met een vogelverschrikker te babbelen ! dacht de boer.
- De kwaal van den professor beterde buiten niet... Maar wie de geleerde boeken van mijnheer Langemans las, had bewondering voor hem.

GEVOEL EN PLICHT.

In een eng straatje van een kleine stad in Brabant woonde de spoorwegmachinist Lenaerts, met zijn vrouw en hun driejarigen Gustaaf.

Lenaerts voerde den trein dagelijks naar 't einddoel, om daarna weer in het stadje terug te keeren. Dan was hij vrij tot den volgenden morgen. Altijd vervulde hij met ijver en opgewektheid zijn werk.

De statieoverste was dan ook op zekeren morgen niet weinig verwonderd, toen hij den machinist met een paar sombere oogen op den trein zag stappen.

— Wat is er gebeurd, Lenaerts ? vroeg de overste.

— Mijn kleine jongen is erg ziek, mijnheer, luidde het antwoord.

En vooruit ging het weer ! Lenaerts moest zijn dienst doen.

Gedurende de gansche week had er een streng winterweer geheerscht. En thans viel er weer sneeuw, terwijl tevens een hevige storm was opgestoken. De trein kwam overal te laat aan. Toen de terugweg aanvaard werd, was het in 't geheel niet zeker, dat men de kleine stad nog des avonds zou bereiken.

't Ging beter dan men gedacht had en met een paar uren vertraging liep de trein het eindstation binnen. Lenaerts wilde zich haastig met een « de hemel zij dank ! » op de lippen naar huis haasten.

— Lenaerts ! riep de overste. Wij verkeerden in groote verlegenheid. De namiddagtrein kon wegens de opgehoopte sneeuw niet verder dan een paar mijlen doorstoomen. Doch thans heeft een ploeg van een vijftigtal arbeiders de baan in zoverre vrijgemaakt, dat de trein er door kan, en deze moet zoo spoedig mogelijk weggeholpen worden. Maar nu is Janson zwaar ziek teruggekomen. Gij moet dus de leiding op u nemen. De trein staat op de baan.

— Wat ! Hedennacht ? Maar, mijnheer de overste, ik ben ook ziek, geheel overspannen.

— 't Is hard, dat weet ik. Is uwe ziekte zoo erg Lenaerts, dat de veiligheid der reizigers in gevaar is, wanneer ik u laat vertrekken ?

— O, neen, dat niet, mijnheer ! Maar mijn jongen is zwaar ziek. Wie weet zelfs, of hij nog leeft !

— Dat spijt mij, Lenaerts, maar de trein is in gevaar. Hij kan daar aangereden worden en zoo loopen de reizigers gevaar...

— Wanneer moet de trein vertrekken ?

— Over een kwartier.

— Stoker, maak alles gereed, zei de machinist tot een man, die op een paar stappen afstands van

hem stond. In tien minuten ben ik terug.

Vlug snelde hij naar huis en prevelde : « Ik moet mijn plicht doen, maar moge de hemel mijn kind sparen ».

Thuis zag het er droevig uit. De blonde lokken kleefden op het vochtige voorhoofd van den kleinen Gustaaf vast. Zijn adem reutelde in de keel. De borst hijgde geweldig en de kleine blikte vol angst en pijn uit de moede en ontstelde oogjes.

De moeder zat doodsbleek aan het ziekbedje en droogde haar lieveling het koortszweet van de slapen.

Toen de vader binnentrad, zei ze weenend :

— Hij moet sterven, heeft de dokter gezegd ! Er is geen hoop meer ! Maar de jongen mag niet sterven. De goede God zal ons barmhartig zijn !... Gustaaf, daar is vader. Nu blijft hij bij u, zoete jongen ! Kent ge vader niet meer ?

Met groote moeite verhieven zich de roode oogleden. Het reutelen hield een oogenblik op. En de schaduw van een lachje vertoonde zich op de wangen, terwijl de lippen murmelden :

— Lieve vader, blijf bij mij !...

Weer stond de man op den trein en opnieuw ging het vooruit door ijs en sneeuw. De ongelukkige wist niet, hoe hij zich uit de armen van zijne vrouw had losgerukt.

De machinist stond op de locomotief, met den

blik strak voor zich uit op de sneeuwhoopen gevestigd. Scherp doorsneed de sneeuwploeg ze. O, wat leed die vader!

Ach, hoe koud moest het zijn, daar onder de hooge opgehoopte sneeuw, en daar zou zijn lieve jongen weldra begraven worden, diep, zeer diep onder den grond... Nooit meer zou de vader hem zien trein spelen. Nooit zou hij hem nog hooren roepen: « Al klaar, machinist, vooruit. Vertrek!» Nooit, nooit meer zou hij den aardigen kleine vroolijk in de armen mogen drukken!...

— Maar dat is verschrikkelijk!... zei hij.

— Wat is er? vroeg de stoker.

— Niets, vriend.

— Ik meende dat ik u hoorde klagen.

Steeds ging het voort, altijd voort, door ijs, sneeuw en wind! Daar passeerden zij het laatste station. Opnieuw werden er massa's kolen in 't vuur geworpen, en eindelijk was de plaats van bestemming bereikt, de reizigers waren in veiligheid.

Den volgenden dag zou de trein terugkeeren.

De storm had uitgewoed. Stralend stond de zon aan den hemel. En verblindend wit lag de sneeuw over de aarde uitgestrekt. De weg was gebaand en volkomen vrij en aan de vensters der huizen, waar men voorbijreed, vertoonden zich vroolijke en tevreden gezichten.

Lenaerts wendde het hoofd af. Tranen pelden op zijn gebruinte wangen. Zie, daar zat een vrouw aan 't venster, die haar vroolijk spelend zoontje op den schoot droeg... En hoe zou het bij hem zijn!

Eindelijk! De trein liep het station van het kleine stadje binnen. Met wreeden angst in 't hart liep Lenaerts naar huis.

In de woning hingen de gordijnen even als gewoonlijk helder en frisch voor het venster, en daarachter stonden de geraniums. 't Was alsof deze hem toefluisterden:

— Gustaaf is dood! De lieve kleine is niet meer!

Hij rukte de deur open.

Jubelend te midden harer tranen, vloog moeder haar man in de armen.

Daar zat de kleine in zijn bedje, bleek en zwak, doch vrij van alle pijn, als door een wonder aarden dood ontsnapt! Gustaaf speelde met een rooden lap, dien hij aan een stok had vastgebonden.

— Al klaar! riep de kleine met een vroolijk stemmetje. Vooruit, machinist!

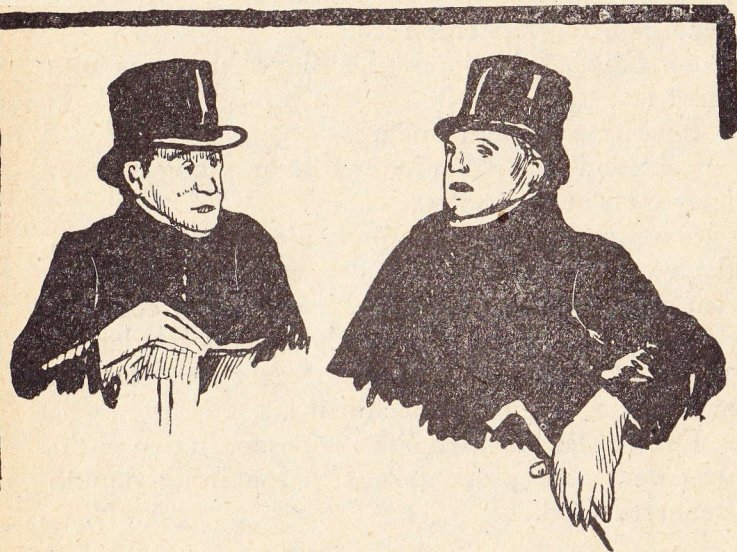
Een dokter kan zich ook vergissen. In den nacht was de ziekte plots gekeerd. Hoe innig dankte Lenaerts God.

N. N.

DE SCHILDBURGERS.

De menschen van het stadje Schildburg meenden, dat zij de wijste bewoners der wereld waren. En vreemd toch, in den omtrek zei men, dat er geen dommer lieden bestonden dan die van Schildburg. Ge moet nu maar eens zelf daarover oordeelen.

Te Schildburg waren er twee burgemeesters, deftige lieden. De eene was baas van Zondagochtend tot Woensdagmiddag en de andere van

De burgemeesters.

Woensdagmiddag tot Zaterdagavond. Zoo had iedere burgemeester elke week drie dagen en half om diepzinnig te peinzen tot heil van de stad. Ze waren goede vrienden. En zoo hadden ze samen besloten, dat er te Schildburg een nieuw stadhuis moest gebouwd worden. Het oude was niet schoon genoeg.

Goed, er zou een nieuw stadhuis komen. Men haalde boomen uit het bosch voor het timmerwerk. Die moesten door de poort. Sterke mannen sleepten de boomen voort. Maar de stammen lagen dwars over den weg. En zoo waren ze te breed om door de smalle poort te geraken.

Wat nu ? De burgemeester, die toen baas was, werd geroepen. Maar hij scheen ook verlegen met het geval. Hij haalde den anderen burgemeester. Ze stonden beiden met de handen aan het hoofd te peinzen. Maar ze vonden geen oplossing.

Juist vloog een vogel door een spleet van de poort. Het diertje maakte daar een nest. En het bracht een stroohalm mee. Het hield dien in de lengte tusschen den snavel.

— Gevonden ! riep een der werklieden. We moeten doen als de vogel en de boomen omkeeren. Niet in de breedte, maar wel in de lengte, kunnen ze door de poort.

En ja, dat gelukte !

— Wat zijn wij, Schildburgers verstandige lie-

den, sprak een van de burgemeesters. In andere steden zou men hopeloos gestaan hebben. Wij, echter weten altijd raad.

En de werkman die de oplossing gevonden had werd benoemd tot filosoof van Schildburg. Hij kon elk jaar honderd dukaten ontvangen.

Na eenige maanden was het nieuwe stadhuis klaar. Maar men had vergeten vensters in de muren te steken. Toen de burgemeesters en de raadsleden wilden vergaderen, konden ze hun zetels niet vinden en botsten tegen elkaar aan.

— Waarom is het hier zoo donker? vroeg een der burgemeesters.

— Laat ons daarover nadenken! stelde de andere voor.

En wel een uur was het nu doodstil in de duistere zaal. De een zat op den vloer, een tweede op een omgevallen zetel, een derde stond in een hoek. Ieder had een plaatsje en peinsde zeer diepzinnig waarom het zoo donker was.

— Gevonden, riep eindelijk de stadsschrijver. Wij hebben vergeten het licht in het stadhuis te brengen. Dat ieder wat hale om op straat licht te scheppen en dit in de zaal te gieten.

Dat was weer een uitmuntende raad. En elk liep naar huis om een of ander voorwerp: een emmer, een kan, een grooten schotel, een kruik, een gieter. Een der raadsleden, een sterke kerel,

kwam zelfs met een leeg vat af. En nu begonnen ze licht te scheppen in de zonnige straat. Waar het zeer helder was, deden ze of ze in hun voorwerp van die klaarte namen. En ze liepen er dan mee naar het stadhuis. Maar vreemd, binnen, was het in dat vat, en in die kruik, dien gieter, in elk ding weer donker. En er kwam geen licht in de zaal.

De veldwachter had juist een landlooper aangehouden. Hij beweerde, dat het een vijand was, die Schildburg kwam bespieden voor een vreemden koning. En die koning wilde Schildburg veroveren en er zelf baas spelen.

De landlooper hield vol, dat hij onschuldig was. Hij had nooit iets misdaan. Hij was een wijze, die rond liep om altijd meer kennis te verzamelen.

Nu had men het middel, om hem op de proef te stellen. Als hij zoo verstandig was, moest hij kunnen zorgen, dat het niet meer donker in het stadhuis was. En kon hij het wel dan mocht hij vrij vertrekken.

— Dat kan ik, zei de landlooper. Maak eenige gaten in de muren. Breng daar glas aan. En, edele heeren, het zal licht zijn in uw wonderschoon gebouw.

De Schildburgsche bestuurders volgden dien raad. En waarlijk, nu was er licht.

— Ge hadt vergeten de vensters aan te bren-

gen, zei de landlooper.

— Vergeten, vergeten, wij vergeten nooit iets ! beweerde de oudste burgemeester. En maak nu maar gauw dat ge weg komt.

Door de komst van dien vagebond, waren de Schildburgers toch ongerust geworden. En ze zeiden onder elkaar, dat zeer zeker een vreemde koning de stad zou belegeren. Daar werd druk over gepraat in de herberg en toen op het stadhuis. De burgers moesten 's nachts om beurten de poorten bewaken. Fier stond de wacht daar met geladen geweren.

Twee avonden later hoorden de burgers een vreeselijk lawaai.

— Daar is de vijand ! riepen ze.

— Schiet ! gebod de kommandant, die zelf bleek was van angst.

Pif, paf... de geweren knalden, zonder dat de schutters zagen, waarnaar ze vuurden. Een der mannen was de stad ingelopen, om de klok te luiden. En alle mannelijke inwoners, uitgezonderd de kinderen, de heel ouden en de zieken, verschenen om den vijand verder te weerhouden. Maar deze scheen bij die eerste schoten al aan den haal gegaan te zijn.

— De wacht heeft zich zeer dapper gedragen, verklaarde de oudste burgemeester.

— Buitengewoon dapper, bevestigde de twee-

de, die ook opgekomen was, al had hij geen dienst.

— We zullen het in het stadsboek opteekenen, beloofde de schrijver.

En allen verlangden naar den morgen, om bij de ochtendklaarte te kunnen zien, hoeveel vijanden men verslagen had.

Eindelijk brak de nieuwe dag aan. En de Schildburgers keken door het poortvenster. Daar buiten was niemand en men kon dus veilig de poort open doen. Men ging een eindje den weg op. Daar lagen vier doode koeien.

— De vijand heeft dezen buit moeten achterlaten, zei de oudste burgemeester.

— Dat is zoo ! stemde de tweede toe.

— En ik zal het in het stadsboek vermelden, beloofde de schrijver.

Maar doode menschen vond men niet. Wel kwam er daar een levende en die scheen erg kwaad.

— Wat is me dat hier geweest ? vroeg hij aan de Schildburgers. Ik bracht gisteren het vee voor de slachters, ik was laat, 't is waar, maar is dat een reden om op mij te schieten !

En nu bleek het, wat er gebeurd was.

Elke week bracht een veekoopman runderen naar de Schildburgsche vleeschhouwers. De koeien hadden geloeid. En de wacht had dit voor het krijgsgeschreeuw van den vijand gehouden.

— 't Is niet erg, zei de oudste burgemeester. De koeien moesten toch gedood worden.

— Maar drie zijn van schrik op hol gegaan en die kan ik niet meer vangen! bromde de koopman.

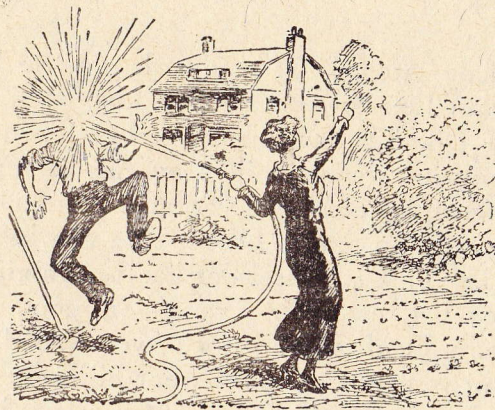
— We zullen u die betalen. Nu weten al onze vijanden, dat ze niet ongedeerd onze stad kunnen binnen rukken.

Maar buiten Schildburg nam men het anders op. En men lachte met de « koeischieters », zooals men de Schildburgers nu noemde.

Eens moest de Schildburgsche brandweer oefening houden. De twee burgemeesters ondertekenden het bericht. En het luidde als volgt: « Donderdag zal de brandweer op de Markt een oefening doen met de pomp en de spuiten. Maar als het regent, moet de oefening een dag te voren, dus Woensdag geschieden. Elk zegge het voort ». Hiet regende Donderdag. En toen beraadslaagde men. En 't bleek, dat Woensdag al voorbij was.

Zoo vertelt men nog allerlei dwaze dingen van de Schildburgers, maar men schuift hun veel op den rug, dat elders gebeurd is.

Als men niet op het werk let.

Vrouw. — Man, kijk toch, vliegers!

HET ADRIAANS-COLLEGE TE LEUVEN

Rond de jaren 1500 studeerde aan de hoogeschool van Leuven een arme student. Hij heette Adriaan. Dikwijls had hij geen geld om een kaarsje te koopen, waarbij hij 's avonds leeren kon. Dan ging hij bij een goed verlichte winkel zitten en studeerde op straat. Of hij trad een kerk binnen en las bij 't schijnsel der kaarsen in zijn boeken. Ook het maanlicht kwam hem goed te pas.

Adriaan bleef daarbij toch welgemoed. Eens kwam hij weer uit de kerk, waar hij op een stoel zijn werk gemaakt had. En buiten smeed hij zijn hoofddeksel omhoog en riep : « Sa, mutsje, vlieg. Als ik eens een groot man word, zal ik voor de arme studenten een College bouwen zoo hoog, als gij nu vliegt ».

Adriaan werd zoo geleerd, dat hij de meester werd van Karel V, den lateren keizer. Nadien werd hij Paus. En paus Adriaan VI hield woord. Hij liet te Leuven een College bouwen voor arme studenten en nog altijd heet het « Adriaanscollege ».

DE SCHAAPSTRAAT TE MOLENBEEK

Heel lang geleden woonde in een straat te Molenbeek een herder, die ook den naam had een toovenaar te zijn.

Op zekeren dag werd hij door een rijke weduwe geroepen. En de dame vroeg hem, wanneer ze sterven zou.

— Ik zal het aan mijn schapen vragen en het u morgen komen zeggen, antwoordde de herder.

De vent kon niet tooveren, zoo min als zijn schapen. Maar hij was slim. Hij keerde bij de weduwe terug en zei :

— Ge zult sterven twee dagen na mij.

Nu gebeurde, wat hij gehoopt had. De bijgelovige dame wilde den herder zoo lang mogelijk doen leven. Ze nam hem in haar huis. Hij moest nooit meer met regen of wind naar het veld. Hij mocht nu in een koets rijden en kreeg lekker eten en drinken.

Als hij ziek was moesten drie dokters hem verzorgen. De herder leefde als een groote heer. Maar eindelijk stierf hij toch. En nu was de weduwe zeer bang. Ze meende, dat ze twee dagen later ook dood zou zijn.

Maar neen, den derden dag was ze nog springlevend. Weken, maanden verliepen. De weduwe bleef gezond.

Toen begreep ze, hoe dwaas ze geweest was, zich door een vermeenden toovenaar te laten bedriegen. En ze leefde nog wel twintig jaar daarna.

Het volk noemde de straat waar de herder gewoond had, de Schaaapstraat.

EINDE